

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania A.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 listopada 2021 r.,
skargi ubezpieczonego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt VIII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 21 maja 2019 r., oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 19 listopada 2018 r., mocą którego oddalono odwołanie A.G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł. z dnia 14 lutego 2018 r. w przedmiocie prawa do zasiłku chorobowego.

W ocenie Sądów rozpoznających sprawę, spornym było czy niezdolność do pracy wnioskodawcy w okresie od 7 października 2014 r. do 6 kwietnia 2014 r. została spowodowana inną chorobą niż poprzednia niezdolność w okresie od 5 maja 2014 r. do 30 września 2014 r. i czy powyższe stanowiło nową okoliczność

nie znaną organowi rentowemu przed wydaniem decyzji z dnia 18 marca 2016 r., a tym samym czy zachodziły podstawy do wznowienia postępowania w sprawie zgodnie z art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 423, dalej ustawa systemowa).

Sąd odwoławczy podniósł, że organ rentowy wskazywał na decyzję z dnia 18 marca 2016 r., która została wydana z uwagi na fakt, iż wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy po dniu 30 września 2014 r. Powyższa decyzja nie uwzględniała jednostek chorobowych, ponieważ w dniu 19 grudnia 2014 r., w opinii lekarskiej, Lekarz Orzecznik ZUS, stwierdził niezdolność do pracy od 8 maja 2014 r. do 30 września 2014 r. i od 7 października 2014 r. do 8 grudnia 2014 r., które były spowodowane różnymi chorobami, jednakże wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy w okresie między nimi. Tym samym fakt leczenia wnioskodawcy w związku z różnymi chorobami był znany organowi rentowemu przed wydaniem przedmiotowej decyzji. W konsekwencji skarżący we wniosku o wznowienie postępowania na podstawie art. 83a ust. 1 ustawy systemowej, powołując się na fakt omyłki lekarskiej i okoliczność wystąpienia różnych niezdolności do pracy spowodowanych innymi chorobami, *de facto* nie wskazał okoliczności nieznanej organowi rentowemu przed wydaniem przedmiotowej decyzji.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniósł pełnomocnik wnioskodawcy. Wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił naruszenie:

(-) art. 83a ust. 1 ustawy systemowej w związku z art. 6 k.c., przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niezastosowanie do stanu faktycznego niniejszej sprawy; (-) art. 83a ust. 3 pkt 1 ustawy systemowej oraz art. 8 w związku art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej ustawa zasiłkowa), przez jego niezastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy; (-) art. 378 § 1 oraz art. 231 i 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c.

Skarżący wniósł o uznanie wyroku Sądu Okręgowego w Ł. za niezgodny z art. 83a ust. 1 i 3 pkt 1 ustawy systemowej oraz art. 8 w związku art. 9 ustawy zasiłkowej i przepisami k.p.c. (art. 378 § 1, 233 § 1, 328 § i 231 k.p.c.). W ocenie

skarżącego, wskutek wyroku doznał on szkody, bowiem został zobowiązany do zwrotu uzyskanego świadczenia z ubezpieczenia chorobowego w kwocie 7.800 zł.

W odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W art. 83a ust. 1 ustawy systemowej został określony szczególny tryb wznowienia postępowania zakończonego ostateczną decyzją organu rentowego, stwierdzającą prawo lub zobowiązanie. Z przepisu tego wynika, że mimo wydania ostatecznej decyzji można ponownie ustalić prawo lub zobowiązanie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, o ile po uprawomocnieniu się decyzji przedłożono nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Ponowne ustalenie prawa lub zobowiązania w tym trybie nie jest zatem możliwe, jeżeli nowe dowody lub ujawnione okoliczności nie istniały w dniu wydania ostatecznej decyzji organu rentowego lub nie mają one wpływu na prawo lub zobowiązanie stwierdzone taką decyzją (P. Kostrzewa: Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, LEX 2014). Utrwalone w judykaturze Sądu Najwyższego stanowisko wskazuje, że z treści art. 83a ust. 1 ustawy systemowej wynika jednoznacznie, iż przesłanką ponownego ustalenia zobowiązania mogą być tylko nowe dowody lub okoliczności istniejące przed dniem wydania ostatecznej (prawomocnej) decyzji ustalającej zobowiązanie, przedstawione organowi rentowemu przez wnioskodawcę (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2010 r., II UK 260/09 LEX nr 3026772; z dnia 8 października 2010 r., I UK 113/10 LEX nr 2578071 i orzeczenia

w nim powołane). Na ten argument powołał się Sąd Okręgowy, wskazując, że odmowa wznowienia nie wiązała się z brakiem mocy dowodowej kserokopii dokumentacji lekarskiej, ale z tym, iż okoliczności w niej zawarte nie posiadały przymiotu „nowości” w rozumieniu art. 83a ust. 1 ustawy systemowej. Dokumentacja ta została bowiem złożona jeszcze przez organem rentowym i nigdy przez ten organ nie została zakwestionowana. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy powołał się na opinię Lekarza Orzecznika ZUS, który stwierdził, że niezdolności do pracy od 8 maja 2014 r. do 30 września 2014 r. i od 7 października 2014 r. do 8 grudnia 2014 r. były spowodowane różnymi chorobami, jednakże wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. Tym samym fakt leczenia wnioskodawcy w związku z różnymi chorobami był znany organowi rentowemu przed wydaniem przedmiotowej decyzji.

Podsumowując, wyrokiem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami orzeczniczymi lub wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni czy oczywiście niewłaściwego zastosowania przepisu prawa. Niezgodność z prawem w rozumieniu omawianego przepisu musi mieć zatem charakter kwalifikowany: elementarny i oczywisty, a takich nie można przypisać zaskarżonemu orzeczeniu.

Analiza sprawy będącej przedmiotem skargi wskazuje wyraźnie, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest oczywiście bezzasadna. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie sposób przyjąć, że zachodzą przesłanki z art. 424¹ k.p.c.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w postanowieniu (art. 424⁹ k.p.c.).